

Gent – Deinze – Gent of De Leie op en af!

4 oktober 2009

Stond de tocht nu op zaterdag of zondag? In mijn agenda op zaterdag maar volgens Ferre was het op zondag. En niet de geplande Blankenbergse Vliet maar Gent – Deinze – Gent. Ik ken deze tocht nog van vroeger. Je kan het lange traject nemen langs het verschrikkelijk eentonige Schipdonkkanaal of je kan de korte tocht varen vanuit Deinze. Beide had ik al gedaan en in het kanaal had ik echt geen zin en in de korte tocht ook niet. Want je moet toch vroeg vertrekken om tijdig in Deinze te zijn, dan moet je terug naar Gent met je auto, dan moet je teruggebracht worden naar Deinze en dan pas kruip je in je kajak voor ocharme 20 km. Je bent uren en uren onderweg en de tocht zelf haspel je zo af. Maar Ferre had een oplossing. We vertrekken 's ochtends in Gent, varen langs de Leie naar Deinze en keren daar gewoon om. Door de afwisselende omgeving en het andere gezichtspunt valt dat heel erg goed mee, het verveelt nooit. Wilfried en Martinique zouden hetzelfde doen als wij, alleen zouden ze later vertrekken omdat ze geen zin hadden in 40 km. Zaterdag belt Norbert nog om te vragen of hij met ons meekan. Om toch niet al te vroeg te moeten opstaan, besluit ik om de kajaks reeds zaterdag op te halen zodat we zondag direct kunnen vertrekken. Ferre heeft het weer goed bekeken. Hij woont in Deurne, dus dat ligt op onze weg naar Gent. Zijn kajak ligt dus weer netjes op de kar zonder dat hij daar een vinger naar hoeft uit te steken! Het is nog erg donker als ik tegen kwart voor zeven naar de auto ga, waar Norbert al staat te wachten. Om 20 voor acht parkeren we aan de Yachtdreef in Gent. Weinig beweging in en om het clublokaal aldaar. Ik zoek mijn weg naar de inschrijving om ons in te schrijven. Buiten de man achter de toog is er niemand te zien. We maken ons rustig klaar. Voor wie zouden we ons moeten haasten? Om 20 over acht vertrekken we op de Watersportbaan. Al snel draaien we een kanaaltje in en na een keer overleggen komen we op de Leie. Een Leie in volle rust. Enkel wat watervogels dobberen er. Alle boten liggen aan de kant, geen enkele varende boot. Wel zullen we regelmatig groepen brandganzen opschrikken die dan met veel gesnater en gespets op het water het luchtruim kiezen. Eendjes

en waterhoentjes draaien eens een rondje maar blijven rustig dobberen. De Leie is een leuke rivier om te bevaren: ze kronkelt heel wat en aan de oevers staan heel wat optrekjes met tuinen waarin geen grassprietje verkeerd ligt of langer is dan de rest en zijn de buxusbollen perfect gesnoeid. Met mijn loontje kan ik hier niet veel komen doen denk ik.

Het weer is grijs maar droog en de wind blaast over ons heen. Later verschijnt er zowaar nog een zonnetje.

In Deinze vertrekken een tiental 20km vaarders die we net voor ons keerpunt passeren. Wij kruipen uit onze kajak en eten onze boterhammetjes in het zonnetje in het tuintje van de plaatselijke club. Maar ook hier weinig volk. Enkele kilometervreeters van de lange omvaart zijn er ook om energie bij te tanken. Ferre zit natuurlijk weer aan het donkere bier terwijl ik het maar bij een colaatje hou.

Een half uurtje later zijn we op de terugweg. We beginnen stilaan uit te kijken naar Wilfried en Martinique, maar dat zal achteraf tevergeefs blijken. Zij zijn eerder omgekeerd en al vertrokken als wij terug aankwamen.

Omdat de club in Gent niet direct de gezelligste plak is om iets te drinken besluiten we bij de 'De drie Leien' te stoppen. Het terras zit bijna vol, we vinden nog net een tafeltje. Norbert en Ferre laten zich verleiden voor een 'Achouffe van 't vat'. En op één been kun je niet staan, dus het worden er twee. Net voor we stopten waren er twee redelijk uit de kluiten gewassen rondvaartboten ons gepasseerd en die stoomden terug langs terwijl wij op het terras zaten. Niet veel later halen we beide bakbeesten in. We moeten een spurtje trekken om ze voorbij te geraken in enkele bochtige stukken, net als er een tegenligger aankomt. Maar daarna is het alweer rustig. En zo stappen we wat later terug uit aan de Watersportbaan, waar het – op een enkeling na – nog steeds heel erg rustig is. De GPS geeft dan 44,4km aan.

Waren er eigenlijk veel vaarders voor deze tocht? Wij denken van niet.

Op de terugweg zetten we Ferre thuis af, zodat Norbert en ik zijn bootje keurig in het rek mogen leggen.

Pol.